

Jovenfuf Catalana

30 cts.

*Estadística,
Cataluña*

*Diumenge, dia 8, sortirà
el número suplement de*
JOVENTUT CATALANA
en homenatge al

F. C. BARCELONA

Contindrà el següent sumari:

Introducció, per *F. Bertran Aumatell*.—Historial del campionat d'enguany, per *Feber*.—Retrat de Mr. Gamper.—Retrats, caricatures, intervius, biografies i anècdotes dels següents jugadors: Platko, Planas, Walter, Torralba, Piera, Samitier, Sagi-Barba, Arnau, Elías, Sancho i Carulla.—Clixé de l'equip campió de Catalunya.

**TIRATGE EXTRAORDINARI
SOBRE PAPER ESPECIAL**

PORTADA A COLORS

PRESENTACIÓ ACURADÍSSIMA

**Preu
30 cts.**

JOVENTUT CATALANA

≈ REVISTA ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

S U M A R I

Portada, per *Eduard Serra*.
 Moltonisme, per *Carles Soldevila*.
 La lluita entre curts i llargs, per *Josep Begues*.
 La nostra dansa, per *Dansamor*.
 Petites proses. Dimecres de cendra, per *Joan Trullàs Riera*.
 Pregària, per *Tomàs Ribas*.
 Cançó a mitja veu, per *J. A. Ricart*.
 Vida Catalana, per *J. Boronat Recasens*.
 Catalunya artistico-monumental.
 L'Altre, per *Jordi Castel*.
 Les elegàncies femenines, per *Maria Sala*.
 Exposició Lola Anglada.
 Del passat Carnaval, per *Joan Farré Jansana*.
 Un poblat cristià en el Senegal, per *Joan Maluquer Viladot*.
 Informació esportiva, per *Feber*.
 Notes gràfiques estrangeres.
 T. S. F. Les radio conferències D'Ivon l'Escop contra la blasfèmia, per *Eduard Rifà*.
 Notes gràfiques de Radiotelefonía.
 Dins l'alta electricitat, per *B. de S.*
 Preguntes i respostes.
 Folk-lore, per *R. Violan Simorra*.
 Teatres.
 Cinquena llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON : NÚMERO 18 : BARCELONA 5 DE MARÇ DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES : Consell de Cent, 261, principal, segona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes. . .	1'10 Ptes.
Províncies, un any. . .	13'50 »
» sis mesos. . .	7'— »
» tres » . . .	3'50 »

(Pagament a la bestreta)

M O L T O N I S M E

per Carles SOLDEVILA

Què vol dir aquest mot? Començo a escriure precisament amb la intenció d'explicar-ho tan bé com sàpiga. Moltonisme deriva de moltó i, per tant, vol dir qualitat o tarannà de moltó. Aquell home, jove o vell, que en la vida es comporta com un moltó podem dir que fa un acte de moltonisme.

Seria una ambició excessiva, i àdhuc revolucionària la de voler que tots els homes es belluguessin per un moviment propi, nascut en les pregoneses de la seva consciència. Basta una lleugera meditació per arribar a comprendre que una certa dosi de moltonisme és indispensable a la bona marxa del món. La majoria dels homes no es troba en condicions de formar personalment un determini sobre cada disjuntiva que planteja la existència. Insensiblement es deixa arrossegar per vagues atraccions i per inexpressables temors. Va on veu que van d'altres. S'entusiasma per coses que han promogut l'entusiasme d'altres. Segueix el ramat, en una paraula.

Això tal vegada no pot variar gaire. Ha estat així d'ençà que el món és món i tal vegada hagi de seguir talment fins a la consumació dels segles. Però és un deure humà, un dels nostres primers deures, reduir tant com sigui possible l'esfera d'acció del moltó i augmentar fins al límit màxim l'esfera d'acció de l'home que pensa i que sent per compte propi.

A Catalunya ni ha massa ramats de moltons, malgrat la fama d'individualistes que ens ha estat atorgada (a dret en moltes ocasions i aspectes), els catalans i, sobre tot, els barcelonins, donem constants exemples de moltonisme.

Triem-ne un de ben palès: el moltonisme esportiu. No fa gaire un determinat Club va obtenir un triomf inesperat i magnífic. Els seus antics socis experimentaren una joia que ningú pot censurar. Havent estat fidels al Club en les èpoques de modèstia i de grisor, era just que alcessin els cors en l'instant de l'èxit. Però, vet ací que al costat d'aquest efecte discret, l'èxit, en va tenir un altre: en poc dies varen ingressar al Club alguns centenars de socis. Diem: de socis. Tanmateix mereixen aquest nom els homes així impressionables? Fóra més just anomenar-los moltons. A la primera contrarietat que esdevindrà al Club els veureu com giren cua i l'abandonen amb el mateix engrescament poca-solta amb que han cuitat a «protegir-lo».

Comptat i debatut, un club no té més socis respectables que els de les hores dolentes. Els altres no són respectables. No els lliga cap simpatia profunda; van, en ramat, darrera de l'alegria de l'èxit, i fugen, en ramat, de la tristesa de la derrota.

Si els clubs poguessin nodrir-se de l'aire, quan, l'endemà d'un èxit, ve una ratxa d'«altes» d'aquesta mena haurien de tancar la porta i posar-hi un rètol: «No admetem socis».

Els estralls del moltonisme en l'esport, són grossos, sens dubte. Però tal vegada són encara més greus en espectacles, com el teatre. Els grans públics es formen gairebé sempre d'una manera mecànica, sense participació del bon gust ni del sentit comú.

Quan davant una obra han rigut estúpidament mil persones, h'hi ha cinc mil més de disposades a riure tan estúpidament, més estupidament, que les cinc mil primeres. I en acabat, deu mil... i en acabat, vint mil... I com més va, el ramat és més ramat i l'espectador més automata.

Exgirem, potser, que abans d'entusiasmar-se o d'irritar-se amb una obra, cada bon home que va al teatre es prengui la molèstia de llegir uns quants tractats i de meditar-hi una llarga estona? Voldrem eixugar les deus de la seva espontaneïtat?

No. No cal que el públic es torni pedant ni tan sols que accepti amb resignació les opinions dels crítics. Cal que s'esforci a pensar i a sentir pel seu compte. Cal que cerqui honradament la seva espontaneïtat i no la dels altres.

El moltonisme és tan viu a Barcelona que indiscutiblement perjudiquen més a un teatre fent córrer que la comèdia que hi donen és una meravella però que el públic no hi va, que no, fent córrer el contrari: que el públic hi va, però que la comèdia és un pitafi innoble.

En la tria de llibres, en l'assistència als concerts, en l'èxit d'una liquidació, quins estralls no fa el moltonisme! Pertot quin enorme renunciament a les virtuts capdals de l'home, quina impolència per exercir un mínim decorós de crítica!

Res tan emocionant com sentir-se d'acord amb una multitud enfervorida o entusiasta, després d'haver meditat baldament un minut sobre la justícia d'aquell fervor o d'aquell entusiasme. Res, però, tan lamentable com marxar en mig d'una multitud amb l'esma rudimentària d'un anyell.

Aquest número ha passat per la censura militar

LA LLUITA ENTRE CURTS I LLARGS

per Josep BEGUES

Al bon amic En TASSIS MARCA

No cregui pas el pacient lector que anem a tractar un tema sardanístic ni molt menys glossar les bel·leses d'una faula clàssica fins avui inèdita. La lluita entre curts i llargs és quelcom actual, quelcom modern, quelcom palpable, metafòricament parlant, com la ràdiotelefonía.

Deu fer prop de dos anys que els curts es desplegaren en ala i atacaren amb tota brió als llargs, que davant d'aquella escamesa intempestiva adoptaren la prudent determinació de declarar-se en franca retirada, deixant, no obstant, molts dels seus estesos pels camps de batalla; no cal dir que no foren aquestes soles les baixes sofertes puix el casos de pasar-se en legió a les files de l'enemic cada dia anaven en progressió ascendent.

Els curts orgullosos del seu triomf es mostraven descarats i provocadors per tot arreu; ells envaïen el mateix les llars aristocràtiques que les humils, ells mostraven la seva fanfarroneria d'identica manera en una senyorial llotja com en l'impúdic escenari del més repugnant cabaret. Estaven convensuts de què aquella hegemonia havia d'ésser sempiterna i embriagats amb la victòria sols es preocupaven de gaudir la seva vida, oblidant l'enemic vensut, que per la seva fatuïtat creien anorreat per sempre.

Si donem un esguard retrospectiu per les diferents històries dels diferents pobles que han tingut cert apogeu dintre de la universal, observarem al primer cop d'ull, que el seu esbargiment preferit en les delícies de la pau era barallar-se; no us parlaré pas de Galba, ni de les lluites bizantines, ni de les intestines de Cartago, ni les dels "capuletos i montescos"; són tan conegudes que fins les saben els catedràtics corresponents, però les esmento perquè no trobeu estrany que els curts, que de primer entuvi s'anomenaven

romans, es dividissin, prenent els del nou partit l'afrancesada denominació de *garçons*. Tan els curts com els senzills espectadors no creien pas que això afeblís la victòria assolida; eren entreteniments compatibles amb l'hegemonia, jocs malabars, fantasies d'il·lusionista.

No considero necessari fer constar que la major part dels *garçons* eren francòfils i naturalment amants del clacissisme de la terra d'en Carpentier; de la seva branca en sortí un nou brot, els *Gabarny*; la partició es va passar de moda i el regne dels curts amb tantes divisions i subdivisions semblava talmé una oficina de ferrocarrils; avui naixien els *youngboys*, demà els *apaches*, l'altre el *petit gos*, etc.

Mentrestant els llargs que semblaven ni respirar, al començ de temporada es revifaren davant d'aquell quadro sinòptic, i tornaren pel seus furs sense insolents provocacions, però amb una tàctica silenciosa que per ell hauria volgut el general Hidembourg.

Els *romans*, els *garçons*, els *gabarnis*, els *young-boys* s'esperveraren de tal manera que sols tingueren esma per amagar-se sota uns capells que semblaven fets "ad hoc".

La nit de la inauguració del Liceu, els llargs donaren la batalla decissiva, mostrant el seu harmoniós encant damunt les testes senyorívoles, formant el més bell dossier als ulls somniadors orfres de guspies lascives.

Els curts avergonyits de la seva glòria efímera, intentaren imitar als vencedors recorrent a postigos que mai podran assolir la línia suau de les llargues cabelleres d'antiga i romàntica nissaga, d'aquella daurada cascada que com mare carinyosa abrigava el cos nu d'una Lady Godiva, heroïna de l'amor d'esposa, martre triomfant del lasciu caprici d'un monstre.

La nostra dansa

JOAN MARAGALL

III

Però on l'amor de Maragall per a la nostra dansa es palesa d'una faisó més entusiàstica és en sa magnífica poesia «La sardana», el millor elogi que d'ella s'ha escrit.

Un poeta de l'Empordà, Ramon Masifern, volgué temps enrera fer-nos creure—tasca en-debades, però—que la composició d'En Maragall era plagi d'una poesia seva, de títol igual que la d'aquest.

Deia que li havien estat robats el pensament fonamental i algunes consideracions. I per donar força a les seves paraules afegia que Maragall no podria mai sentir com ell la sardana perquè era barceloní i no sabia de música.

Lògica pueril!

Primerament En Masifern oblidava que la sardana, enc que empordanesa en son origen, havia esdevingut la dansa de tot Catalunya. Per sentir-la, doncs, per comprendre-la, no calia ésser empordanès; bastava d'ésser català.

En segon lloc, el qui volia demostrar que havia estat plagiat no tenia cura d'ésser subdít fidel d'una gentil donzella: la Veritat. En Masifern deia que En Maragall no sabia de música, i en el segon número de la «Revista de Catalunya»—per no citar sinó una biografia fresca—, en l'article que en la secció de «Les grans figures del renaixement de Catalunya» se li dedicà, Carles Capdevila diu, parlant d'ell, que «de vegades deixava la seva dolça meditació per anar al piano i començant per teclejar i fer acords sense lligam acabava per tocar amb tota la convicció i amb tot l'entusiasme una sonata de Beethoven, un coral de Bach o un fragment de Mozart».

Després d'això, com s'aguanten les afirmacions d'«El cantor de l'Empordà»?

Però tornem al nostre camí, del qual si ens hem desviat ha estat perquè els lectors no dubtessin mai, davant de falses atribucions, de l'altesa moral del gran poeta.

I fixem-nos en «La sardana».

En ella trobem repetits de faisó escaient algun dels conceptes que Maragall formulava també en prosa. Vegin-se, sinó, els següents: als dansaires «sacerdots els diríeu d'un culte»; tots són «devots d'una santa harmonia»; la sardana és «l'ampla rodona que els va agermanant». I podríem multiplicar els exemples.

Joaquim Ruyra, en el pròleg a les poesies maragallenques de l'edició de les «Obres completes», diu que «La sardana» és d'una sonoritat prodigiosa. Es cert.

La beutat de nostra dansa devia haver impressionat tan poderosament l'ànima d'artista que posseïa En Maragall, que en voler aquest expressar l'admiració que li produí la dansa més bella, per força hagué de crear la meravellosa poesia que ens ocupa.

Quants epítets dona en ella el poeta a la sardana! Sota quantes imatges l'anomena!

«Magnífica anella», «mística dansa», «ampla rodona», «ull gegant», «dansa sencera d'un poble», «garlanda». Cal només llegir i als vostres ulls s'ofereixen de seguida.

DANSAMOR

Petites proses

Dimecres de cendra

Entre pluja i sol mig amagat ha transcorregut el dimecres de cendra, vulgarment anomenat el dia d'anar-la a enterrar. Les clàssiques colles que cada any van a berenar a fora, encara han tingut temps de fer la seva sortida i, sobre l'herba molla encara per la pluja benfactors, han estès les seves estovalles blanques...

Les rodalies de la nostra urbs s'han vist curulles de gent. Trens, tramvies i autobusos, han fet les seves pessetes i, cap al tard, quan la foscor de la vesprada ja ha retornat i la frescor de la nit ens ha fet arreglar el coll de l'abric, tothom ha plegat i ha retornat cap a les seves llars; la jornada ha transcorregut i en servarem un grat record. Després, quan parlarem de l'enterrament de la sardina, direm que a Les Planes hi ballàrem sardanes amigablement i que ens hi divertírem força...

L'any que ve tornarem a anar-hi i el temps seguirà la seva cursa. Ell passarà irremissiblement; nosaltres, un dels dimecres de cendra serà el darrer que veurem.

Joan TRULLAS I RIERA

Pregària

No siguis poruga, la gentil fadrina,
no tinguis temença, no tinguis recel:
és un cor qui et parla amb sa veu divina,
un cor qui ambiciona poder dar-te un cel.

Els teus dolços somnis de nena bonica
tal vegada volen bon xic més enllà:
il·lusions de noia qui pretén ser rica,
esperant que un Príncep la vingui a cercà.

Jo no sé què esperes, nena bonícola,
jo no sé tos somnis, tampoc tos anhels;
jo només voldria que em dessis la joia
d'aquell «sí» que anhelo sens por ni recels.

Sí és l'amor, com diuen, una cosa santa,
amb fervor jo prego que vingui l'amor:
i l'amor que espero veig que a tu t'espanta
i sol abandones el meu pobre cor.

Serem molt ditxosos en aquesta vida
estímant-nos sempre sens parà un instant
i les nostres ànimes, quan treguin florida,
cantaran un himne a l'amor triomfant.

Tomàs RIBAS

Cançó a mitja veu

L'amigueta feia així
com un gest d'aviciada.
Son esguard era tan fi
com el frec d'una besada.
En allunyar-se de mí,
li tremia l'arrecada.

Mes de sobte ens ha tornat,
quan ningú se l'esperava.
Pel carrer me l'he trobat
que, pobreta, me cercava.
Ja m'hi poso al seu costat;
li pregunto com estava.

Me la mirava més bé:
quasi no la concixia.
Li trobava un no sé què
d'ombra de malenconia.
Li preguntava què té,
mes ella no em responia.

L'amigueta feia així
com un gest que no gosava.
Son secret era tan fi,
que la veu se li nuava;
però la vela tremi
i el meu cor se n'hi anava.

J. A. RICART

Interessant als nostres col·laboradors espontanis

La Direcció de JOVENTUT CATALANA assabenta a tots els seus col·laboradors espontanis que no tornarem resposta d'acceptació de l'original que trameten, si aquest no ve acompanyat del corresponent butlletí que publiquem en altre lloc d'aquest número.

A l'ensem, davant la impossibilitat de contestar momentàniament les cartes rebudes abans d'establir el butlletí, les quals anaven acompanyades d'originals, innovem a llurs tramitents que seran contestades a mida que nostre temps ho permeti, entretant anirem publicant tot el que bonament s'hagi anat acceptant.

VIDA CATALANA

per J. M. BORONAT RECASENS

En aquesta secció que iniciem, pensem recollir, segons ja hem anunciat, les idees i els fets que ens semblin que tinguin una valor intrínseca i catalana, pensant principalment amb les necessitats de la nostra terra i de cara el jovent català; així és que no relatarem el què en els diaris quotidianament hom pot llegir, sinó, que el que aquests reportin d'espiritualitat ho comentarem i els fets que es produeixin amb una significació pròpia, procurarem posar-la de relleu per què pugui ésser copsada plenament pels nostres lectors.

Aquesta setmana ha sigut una setmana plenament, completament esportiva; i no sols per la importància dels magnets fets i gestes esportives realitzades sinó per la vibració que entorn de l'esport entre nosaltres s'ha produït. Ja era temps que reaccionéssim davant de la transcendència moral de l'esport i que els problemes de la joventut catalana, prenguessin peu en la ment dels nostres homes. Suara s'ha promogut un debat sobre com deuria ésser la joventut d'ara; si s'hauria no de preocupar per la política, si convenia o no que practiqués l'esport, si calia que prenguéssim una nova ardidesa, etc. Nosaltres creiem que sols amb un jovent ardit i estudiós que s'interessés per tot i que per tot vibri podrem anar avançant per nostra ruta ascencional.

Hi ha obres com la de la Revista d'esports enunciada on tindrà una part principalíssima la ideologia i l'ètica esportiva i l'obra que en un nostre quotidià en J. V. Foix propugnava en l'article *Per una aviació civil*, que nostre jovent cal que li dongui la nostra protecció més decidida. Voldriem nosaltres que aquest estat, aquesta vibració ideal entorn de l'esport no fos passatgera sinó que perdurés i sobre tot que donés fruit i que les esperances es convertissin en realitat.

Sota aquest aspecte es digna de lloança l'obra de l'Agrupació Excursionista Júpiter que vol fer una Biblioteca Popular Catalana al Poble Nou i l'obra del concurs per a premiar la millor biografia de Manuel Colómer, primer pilot-aviador mort per la causa de l'aviació, amb un jurat escollit que metteix totes les confiances.

Algún escriptor potser dirà que tot això es molt bó y molt lloable, però, que per exemple, de revistes ja n'hi ha massa. Hi ha és cert una sobre-saturació de revistes de certs aspectes, però encara hi ha una gran manca de revistes si volem emplenar els buits que hom nota en nostra intel·lectualitat; on és per exemple una revista catalana científica? Cal que nostre jovent consideri totes aquestes qüestions i s'especialitzi en els buits que hi ha, i sols així, serà possible el normal equilibri i l'estabilitzada normalitat de nostre món intel·lectual.

No es cregui, però, que no hi hagi ambient per aquesta mena de publicacions: així veiem, per exemple, el molt que el nostre públic més o menys intel·ligent s'ha preocupat per la descoberta del crani antropoide trobat al nord d'Àfrica. Creiem que cuidadosament dirigida fóra un èxit una revista catalana en nostra parla, on hom recollís periòdicament tota la producció científica dels nostres homes de ciència. És possible que els nostres poetes, els nostres artistes, etc., facin una revista especialitzada i no podrien fer una revista especialitzada els nostres científics?

Cal recordar

— *L'homenatge a Ferran Agulló, l'autor de «Ponentines» pels seus companys de redacció a «La Veu de Catalunya».*

— *La inauguració de l'exposició de pintures del pintor Labarta a les «Galeríes Laietanes».*

— *Els «Dotze retrats» de Josep Pla a l'«Anuari dels Catalans» i l'article del mateix autor titulat «Un manifest literari».*

— *Les belles realitats que són algunes revistes novel·les de nostra terra.*

— *L'exposició tot just tancada de «Les Arts i els Artistes» que ve a ésser com el rovell de l'ou de la nostra pintura.*

— *L'exposició de dibuixos i pintures de Lola Anglada-Sarriera, suara inaugurada a les Galeríes Dalmau.*

AL NÚMERO PRÒXIM :

APATIA I VERBALISME

per Carles Soldevila

PER UNA CULTURA AUTOCTONA

“La nostra Pedagogia”

per J. M. Boronat Recasens

CATALUNYA ARTÍSTICO - MONUMENTAL

TARRAGONA : Interior de la Catedral

(Clixé Estudi Fotogràfic Fullà)

L'ALTRE

J.G.

per Jordi CASTEL

A la meua mare

Sota la glorieta tota coberta d'enredadores i circumdada de rosers blancs, Ramon Bazieuc, el cèlebre violinista, esperava amb ansietat la cita que li havia donat la filla del seu masover, la gentil Maria Isabel.

Recolzat a l'entrada, mentre el seu mirar somniador admirava com la tardor de primavera poc a poc daurava de la seva rojor tot lo del seu entorn, son esperit recordava tots els moments de la seva primera joventut, passats en aquells llocs.

Quantes voltes en aquell ditxós temps que venia a passar en aquell solitari recó de món ses curtes vacances, hi havia vingut a estudiar sota aquell emparat de campanetes; més tard, quantes simfonies i nocturns l'hi havia inspirat aquell bell paisatge, aquell banc, les flors, els arbres, la natura tota dins la formosor de la primavera, o impregnada de la melangia de la tardor. I allí, també, havia vingut sol a fruit modestament de sa glòria.

Que sovint en aquells passos de sa vida, la petita Maria Isabel, havia vingut a interrompre inspiracions i somnis.

S'atansava poc a poquet i mirava ardidament amb aquells grans ulls negres de mora que brillaven en son rostre pàl·lid. Els llavis s'obrien per somriure a l'artista, i semblaven talment una lleu ferida sangnant.

El jove li somreia també, fent-li una festa, i joiosa la nena començava a parlar i explicar tots els incidents de sa vida infantil.

I els anys anaren passant.

En Ramon cada estiu tornava a aquella llunyana propietat, que el seu masover guardava i cuidava com un bé propi, trobant la Maria Isabel, més gran cada vegada i també més hermosa. El seu caminar esdevingué pausat, son somriure més dolç, i més encisador son mirar.

L'artista anava donant-se compte d'a-

quella formosor, i la simpatia fraternal no trigà en tornar-se dins son pit — sense que ell mateix se n'adonés — una passió sincera, però que mai gosà deixar comprendre a la seva amiga.

Els separaven tants anys!

Però ara que ell comprenia que anaven a prendre-li aquella nina tan volguda, ara li sabia greu no haver parlat mai del seu amor. Qui sap... Potser...!

Ara era ja massa tard. L'amor d'un altre omplia aquell cor jovenívol.

Ramon aquell any havia trobat la gentil donzella pàl·lida, trista, com enyorada.

El mateix vespre de la seva arribada, en quedar-se sol amb ella, el jove preguntà la causa de sa melangia, causa que ell no dubtà un moment que venia del cor.

La Maria Isabel havia confirmat la sospita confessant que el seu pare volia prometre-la amb un jove molt ric i distingit, però a qui ella no estimava.

— Llavors és que en deus estimar un altre? — havia dit ell.

La Maria Isabel baixant els ulls havia afirmat:

— Cert n'estimo un altre, i desde fa molt de temps.

El cor d'en Ramon glatia més fort que mai sentint aquella confessió dels llavis tan volguts.

— Un altre? féu amb veu apagada, mentre son rostre esdevenia groc com la cera.

Ella se'l mirà fit a fit.

Amb angoixa el jove afegí.

— Series feliç amb aquell altre?

— Oh! Sí, molt feliç, tot lo feliç que pot ésser una dona.

— Fes-me'l conèixer. Si és digne de tu i t'estima, sereu feliços. Jo t'ho prometo.

— Mercès. Llavors, quan vingui la nit, aneu a la glorieta, allí m'hi trobareu, sola amb ell.

* * *

Des de llarga estona, en Ramon esperava i revivia amb el pensament tots aquests records.

S'estranyava de no haver trobat la jove parella, tal com la Maria Isabel li havia dit, però cregué haver vingut massa aviat.

Que feliç hauria pogut ésser amb la Maria Isabel. Perquè no havia parlat? Malgrat la diferència d'anys, s'haurien comprès i estimat, ho sentia. I amb tristor veia com tots els somnis de felicitat forjats per la seva ànima tímida, s'esfu-

dament s'atansava, però... anava sola.

Com més s'acostava, més el jove admirava, de llàgrimes plens els ulls, la formosor de la donzella, la veia més formosa que mai, i sentia que no podia resoldre's a perdre-la per sempre.

A l'entrada de la glorieta, tots dos quedaren mirant-se. Ella confusa, ses fines galtes enrogides. Ell pàl·lid, quasi tremolós.

— Bona nit — començà l'artista.

— Bona nit, Ramon.

maven com els núvols d'aquella bella tarda, de les últimes d'abril.

També havia comprès en Ramon, que el sol obstacle que devia interposar-se en els amors de la Maria Isabel i d'aquell altre, aquell rival desconegut, sols devia ésser qüestió d'interès. Ell era ric de sobres, sense saber gairebé que fer de sa fortuna, i bé podia en recompensa dels serveis del pare, dotar a la filla i fer la felicitat dels amants.

Així el noble cor d'en Ramon pensava, però malgrat sa bondat i sa noblesa sentia que no podia menys d'odiar aquell altre que li prenia el cor de la Maria Isabel.

Els minuts passaven lentament per l'enamorat. Per moments sentia ganes de fugir lluny, d'amagar tot sol el seu dolor, però havia promès d'esperar.

Allà lluny, un fi perfil va aparèixer. Era ella, la Maria Isabel, que pausa-

I sense deixar de mirar-se'l li allargà ses petites mans.

— Però... i ell...? — Preguntà a l'últim indecís el jove.

Tan sols llavors, baixà la Maria Isabel els ulls per contestar molt baixet.

— Vaig dir-li que estaria sola amb ell. No recordeu? I... creieu que sigui digne de mi i que m'estima?

.....

En Ramon havia comprès. Tardà a contestar car l'emoció l'oprimia.

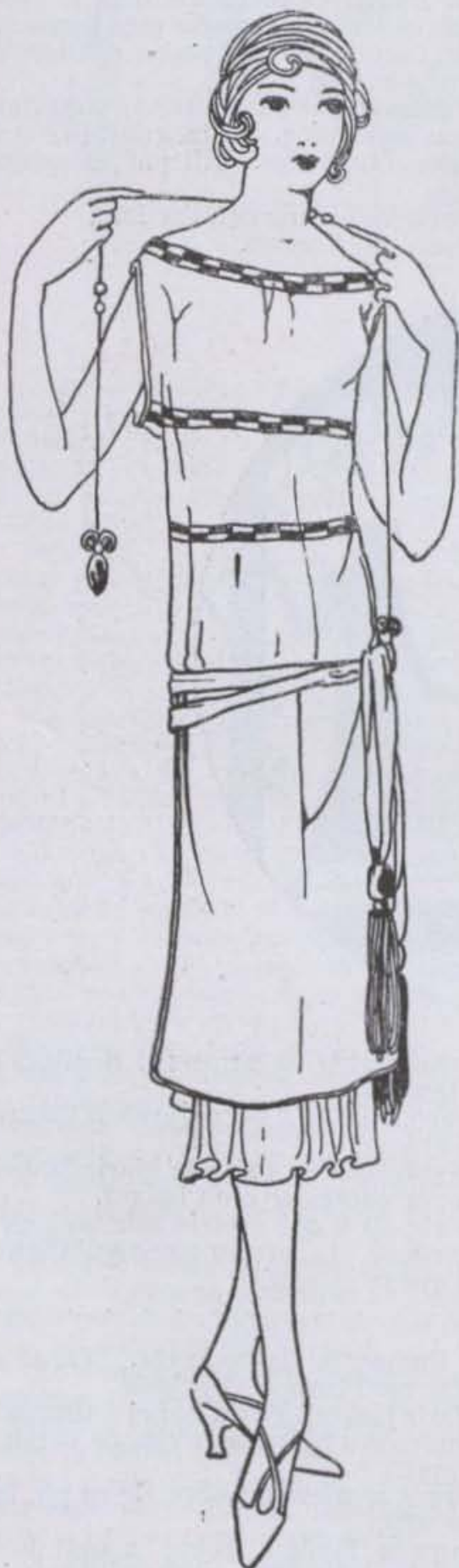
— Maria Isabel!, Maria Isabel estimada! I emplenava les mans d'ella de petons i llàgrimes.

Després atraient-la sobre el seu pit, la besà als ulls.

Mentre a l'infinit, sobre aquell bes d'amor, d'agraïment i promeses, les primeres esteles començaren a puntejar.

LES ELEGÀNCIES

(Secció a càrrec de la

Els modistos parisencs ens han donat a conèixer les seves creacions per a la primavera, tot preparant les col·leccions de models per a l'estiu.

Ens mostren que el crespó, amb bells dibuixos, i el foulard, serveixen per a adornar els vestits, així com de folro i també d'adornament per a les jaquetes que acompanyen aqueixos vestits. Oposadament es combina la jaqueta de fantasia en crespó a bells dibuixos i colors, i per adornament, teixit llis com el del vestit.

Amb tot i lo molt que es portaran les sedes estampades, quedarà lloc per a les d'un sol to, bellament combinades: to clar sobre to fosc, o a la inversa; es portarà color *beige* damunt brú o blau marí, i amb aquest el vermell, *beige* i negre; també airores simfonies en blanc i negre. El *beige* i el gris clar seran els predominants dins la moda.

Molts trajos de carrer tindran les mànegues llargues i damunt d'elles es duran braçalets ben llampants, amb bonics esmalts de coloraines contrastant amb el to fosc del trajo.

Poc a poc veurem com la cintura recobra el seu lloc, puix la faldilla curta ho reclama per raó d'estètica.

Les túniques més o menys llargues són indicades.

Es guarneixen amb brodats, motius calats i amb tires de ploma. La faldilla plisada hi és escaienta. En raó del material amb que estan confeccionats, aquests trajos són indicats per a petites *soirées*.

Per els trajos pròpiament dits de nit, es confeccionen

1. Túnica de crespó de Xina malva, oberta dels costats damunt fons de crespó *georgette* plisat. Tires brodades amb fil de plata i seda color malva, to més fosc que el del vestit. Cintura de crespó *georgette*.
2. Toca creada per Valentine Aboul, en satí negre.

FEMENINES

senyoreta Na Maria Sala)

les faldilles amples, que s'obtenen per medi de plisats, plects i volants en forma de triangles, tot guardant, però, la esveltesa característica de la moda actual; això s'obté empleant tul, crespó *georgette*, musselina de seda i totes les sedes que reuneixin condicions de flexibilitat, suavitat i delicadesa. El triomf en el colorit serà per a les entonacions delicades, tons de pintura al pastell, quina influència es farà sentir fins en els trajos de dia.

Devé harmoniós, portant un trajo de nit blanc o color vert d'aigua, lluir en el coll i braços brillants combinats amb perles a faisó de *broderie* cobrint el vestit.

La cinta la veiem en vestits senzills i luxosos formant llaçades a les caderes, a les mànegues i fins en el cim dels capells en airosos llaçets. Aqueixos són ornats amb brodats de rafia. Les formes petites no volen allunyar-se encara. Sortosament, els capells carrats estil directori, van esvaint-se.

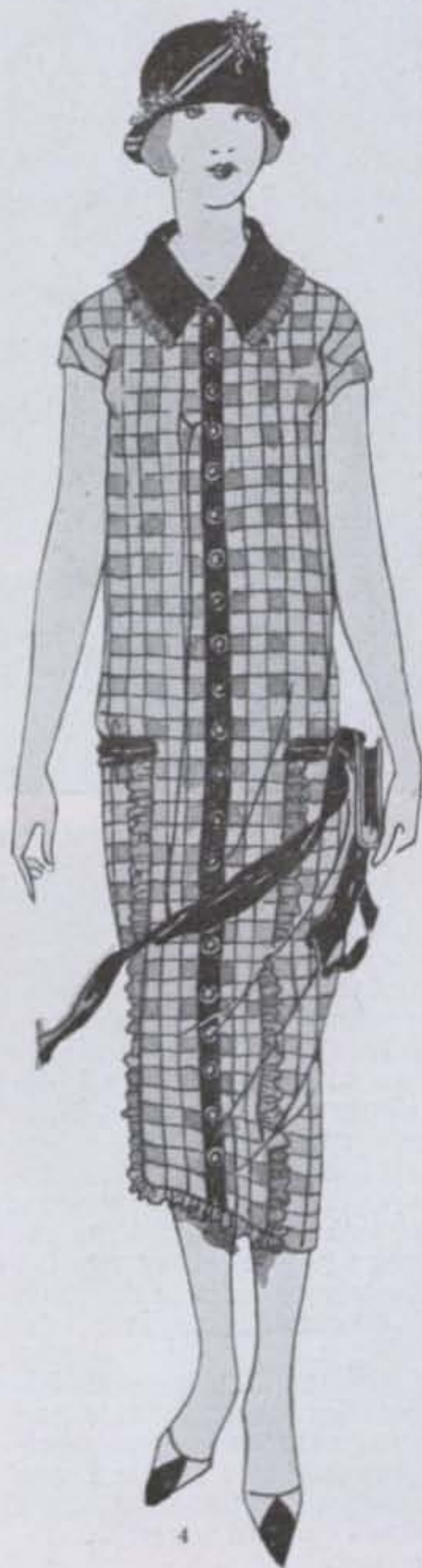
Els més petits i d'ala minça, adaptant-se a la forma natural del cap, són els preferits, i no pot ésser més encertada l'elecció, puix fan ressaltar la vivacitat de les fesomies.

Les formes adequades, en clin i palles exòtiques — diem-ne panamà, bengala, *djemba*, *kolinga* — totes d'una gran finor. Aquestes palles, tramades amb cinta fan més fastuoses les formes. Els colors dominants són el vermell, moradenc, vert blavós, groc topazi, blinca i *beige*.

Destacar la pròpia personalitat, motivant el vestit i el capell amb detalls que el bon gust ens suggereix, no significa allunyar-se de la moda, sinó haver-ne una més clara visió d'acord amb la nostra peculiar sensibilitat.

3. Capell en satí castany, casc amb dos sotets. Llaçada de satí castany fofrat de blanc. Creació de P. Cabolet Fils.
4. Creació de Dœullet. Vestit de tarda a quadros negre, vermell i or.

EXPOSICIÓ LOLA ANGLADA

LES CIRERES

Galerics Dalmau. — L'exposició que té oberta des del dissabte aquesta notabilíssima artista, ha constituït una revelació per a tots els admiradors del seu art.

Efectivament, les pintures, dibuixos i estudis que exhibeix assenyalen dos aspectes ben diversos.

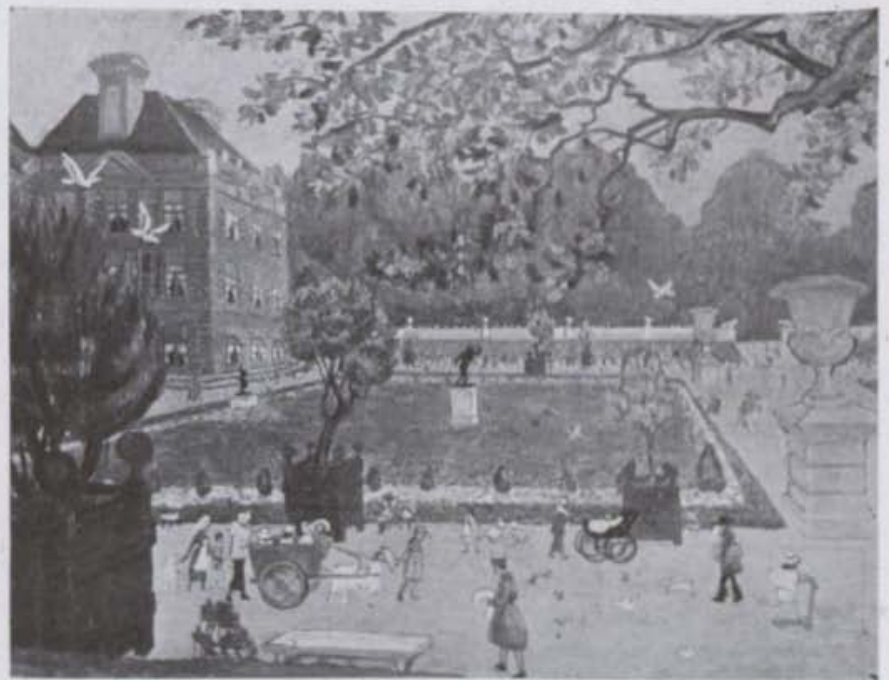
Un d'aquests aspectes, el que ha valgut tant de nom a la nostra eminent col·laboradora com a il·lustradora de revistes i publicacions, així com dels seus propis contes i historietes, comprèn gran part dels treballs exposats, i es ja més conegut de tots per a que calgui ponderar-lo.

Però el que més li ha valgut l'èxit de la present exposició i l'elogi unànim dels seus visitants i de la crítica, és aquell altre aspecte, gosaríem a dir més honorat artísticament, amb que recapta tota la independència del seu art imaginatiu per a ofrenar-nos assumptes d'una composició admirable com aquelles tres gràcies que ornem el catàleg, les quals uneixen a l'amabilitat de l'as-

sumpte i a la bellesa d'execució una sabor de realisme inefable. Diries que aquestes donzelles de Lola A. són ja lluny de les fantasmagories al·legòriques i mitològiques renaixentistes, i que més aviat que tres deïtats ens fan l'efecte de tres catalaníssimes pubilles nostres.

Però on encara és palesa més agudament la traça i el mestratge de Lola Anglada és en els seus dibuixos i estudis.

Si una qualitat en ella haguéssim d'alabar més que les altres fóra aquesta feminitat ingènua i gràcil que traspua de totes les seves obres com un segell de sinceritat.

EL JARDÍ DE LUXEMBOURG

UN PAGESET

DEL PASSAT CARNAVAL

Carnaval, que per la gent gran va perdent d'any en any la seva importància, en la intimitat, en la llar, es conserva encara amb la mateixa intensitat d'altre temps.

No hi ha casa ni caseta que tenint un hereuet o pubilleta no cerqui i barrini la faisó de disfressar el seu menut.

En aquestes diades es veu amb marcada

força l'esperit de la terra nostra, les costums nostres i l'alta espiritualitat de la terra catalana que, malgrat tot, rememba i conserva fresc encara el record fervent del seu passat gloriós.

Havem pogut caçar al vol, en alguns carrers de la ciutat nostra, alguns tipus netaments

catalans; un moço d'Esquadra, una porquerola i un pageset ens donen la sensació de l'Estelric de la vellúria i de l'alta muntanya catalana respectivament.

També un Douglas Fairbanks en «El signo del Zorro», cridà fortament la nostra atenció pel seu detall acurat que demostra fins a quin punt atrau l'interès dels de casa una joia tan infantívola.

Procurem que no manqui mai en cap llar on quitxalla hi hagi aquesta alegria sana, pura, infantívola, que per la gent menuda representen els jorns de Carnaval.

J. FARRÉ

UNA PORQUEROLA

ANTONIETA SOLÍS
disfressada d'aparell de T. S. F. «Bell»

«DOUGLAS FAIRBANKS» (?)
en la pel·lícula «El signo del Zorro»

Un poblat cristià en el Senegal

per Joan MALUQUER VILADOT

La Verge Negra a Mont Morlant, poble cristià

Sortint de Tivaouane en auto, en mitja hora es recorren els vint kilòmetres que la separen d'un poblet d'uns cent cinquanta habitants, situat a la falda del Mont Morlant. Aquest poble és una excepció en el Senegal, puix es pot dir que és l'únic que en sa quasi totalitat, els habitants han acceptat el Catolicisme. Les casetes de canya i herba porten en son cimall la creu, i en una d'elles una mica més ben afaissonada hi ha una minúscula església. La Verge Negra, perquè és de ferro colat, damunt d'una columna, vetlla sobre aquell poblet en el cim d'una muntanyeta, i un campanaret format per dos alts troncs

Una hermosa papaya plena de fruita ja a punt de menjar

de palmeres, de les anomenades *rhonier*, que junta al cap d'aument una fusta d'on penja una campana, crida els fidels a l'oració.

A l'arribar a aquell poblat, vam venir de cop a l'auto on anavem amb el meu amic Boldú i sa esposa Pilar i filleta, una munió de petits a demanar-me quelcom. En el gravat es veuen amb la seva nuesa. Però provar si coneixien alguna cosa de religió, els vaig dir que es senyessin, i ho van fer la major part, molt bé. Uns francs i alguns caramels va ésser el premi que se'n van endur de mí.

Aquell poblat de Mont Morlant, ha estat evangelitzat per la missió catòlica que hi ha al poble de Thies (uns deu kilòmetres lluny), que per cert ocupa un edifici molt gran i molt bell, voltat d'un jardí i hort com no n'he vist cap més en aquell país. Al costat d'aquesta missió de P. P. Franciscans, hi ha un pensionat de monges de Cluny, i entre la comunitat hi viuen dues germanetes negres, que contrasten amb el blanc de sa toca.

En ésser fosc vam tornar a casa, a Tivaouane, i el més curiós del viatge de nit eren les llumetes que tot sovint es veien en mig del camí, com si fossin petites bombetes elèctriques. Eren les ninetes dels ulls dels xacals.

Campana de Mont Morlant. La Campana en una fusta entre dos troncs de rhonier

Poblat indígena del caçadero de les perdus. Una dona i dos fills

Maluquer entre xicots negres catòles a Mont Morlant. Una negreta amb sa germaneta a l'esquena

INFORMACIÓ

L'equip del València F. C., campió de Llevant

FUTBOL

Lleuger comentari al partit final del Campionat de Catalunya

Fora d'actualitat resulta el parlar ara d'aquest partit, però el net, l'immens triomf del Barcelona, mereix se l'hi dediquin unes quantes ratlles.

Molt s'havia arribat a parlar de probables resultats, molt més s'havia arribat a escriure, buscant solucions, si bé possibles, netament improbables, però la resposta que el Barcelona donà, bastà per a fallar en sec l'efervescència que aquest partit havia aixecat.

El Barcelona, claudicant un cop més els drets reglamentaris dels seus socis, accedí a jugar a Terrassa, i sortí a guanyar, cosa que aconseguí plenament.

El record de gols fou batut en aquest partit, i és de creure que el Terrassa en deuria quedar escamat per complet. No són res sis gols a zero...

El Campionat d'Espanya

Han donat començ els partits de quart de final, i a la primera jornada, ja s'ha escaigut un resultat del tot inversemblant.

El Júpiter, el brillant campió del grup B., jugant en el camp de Mestalla (València), contra el Burjasot, campió de Llevant, de la seva categoria, perdé per la mínima diferència.

L'excessiva confiança amb que sortí a jugar el Júpiter, féu que els valencians apretessin de valent arribant a la fi de la primera part, amb el resultat de un a zero al seu favor.

Un penal d'en Martín, els assegurà la victòria, logrant el Júpiter el gol de l'honor, quan mancaven pocs minuts per acabar.

En el grup A. és de remarcar el magnífic triomf dels blau-grana sobre son contricant el València F. C., que amb tot i

*Barcelona - València
Samitier en el magnífic xut en que marcà el sisè gol*

*Barcelona - València
Un dels gols obtinguts per en Samitier, prenent la pilota de les mans d'en Llago*

ESPORTIVA

mostrar-se un excel·lent equip, sucumbí per 7 gols a 3.

Quantíós fou el resultat i més absolut hauria estat a no ésser la merescuda expulsió d'en Planas, i que a la segona part, quiscun jugador barcelonista s'ho prengué bastant a la fresca.

Una nota malauradament discordant es donà en aquest partit, i aquesta fou la brutalitat manifesta d'en Planas, qui, com ja em dit, fou expulsat del terreny per una patada descarada a en Peral.

És de plànyer que un jugador de recursos com és en Planas, i amb més motiu, ocupant el càrrec de capità de l'equip, arribi a perdre la serenitat emprant un joc perillós que sols porta a la fi que veurem el passat diumenge. El que hi haurà guanyat és una més que probable descalificació.

El partit:
BARCELONA 7 : VALÈNCIA 3

Un ple complet presentava el camp de Les Corts a l'eixir els equips al terreny de joc.

A les ordres del guipuscoà Steinboorn, tocà la sortida al València, éssent abans obsequiats en Planas i Garrobé com a capitans dels equips, per un grop de distingides senyoretas abillades amb el trejo regional valencià.

Surten els valencians, però llur atac no passa de la defensa blau-grana.

Un *faut* a en Bosch donà el primer gol al Barcelona, rematant Piera una combinació amb en Sancho i Carulla, aprofitant el fall d'en Garrobé.

Els blancs juguen amb mols ànims, però sens poder obtenir resultats positius.

Un centre-xut d'en Reverter l'atura Platko amb dificultat.

El Barcelona ataca de nou.

Piera i Arnau, combinen, provant Reyes d'interceptar, conseguint Piera el segon gol als deu minuts. Liago, el porter valencià, estigué quelcom indecís.

Nous atacs valencians que acaben tots als peus d'en Walter.

Un centre sobre porta es salvat per Platko qui esquivà l'entrada d'en Peral i Cubells.

Xut d'en Torralba s'escapa de les mans d'en Liago, conseguint Samitier el tercer gol en mig del més fantàstic entusiasme en el públic.

Al minut just de fet aquest gol, Sagi marca el quart, de penal d'en Roca.

L'equip valencià aprata desesperadament, sense poder desbordar l'enèrgica defensa de la parella Planas-Walter, que juga seguríssima.

Una traveta d'en Roca a en Carulla, tira Sancho, recollint Sagi que centra, rematant Samitier i parant Liago, però no pot evitar el nou remat del davanter centre barcelonista que marca el quint gol.

Els blau grana que es veuen el partit a la butxaca, afluixen, dominant el València, que no conseguix variar el calent del partit.

En una topada entre en Peral i en Planas, cau el primer, rebent una patada a la cara, essent retirat del camp a pes de braços.

La cridòria en el públic és formidable, expulsant l'àrbitre a en Pílagas.

A poc acaba el primer temps.

Recomençat el joc, es presenten ambdós equips amb deu jugadors, puix la Junta del València no permet que surti en Peral a jugar novament.

Al minut just de centrada la pilota, Samitier arrenca, marcant el sisè gol, en jugada semblant a la que féu l'únic en el darrer partit amb l'Espanyol.

Terrassa - Barcelona

Una jugada d'en Samitier enfront de la porta del Terrassa

El València no decau amb tot i els sis gols en contra, logrant Cubells el primer pels seus, d'un magnífic xut al angle, rematant un centre de Reverter.

Una entrada en fals d'en Sancho i Walter és aprofitada per en Montes, qui de fortíssim xut completament imparable, encasta la pilota a la xarxa.

Samitier en nova jugada personal, seguit de prop per en Garrobé, marcà el seté i últim gol pel Barcelona, de xut que Llago mal colocat, no pot deturar amb tot i son arriscat *plongeon*.

Terrassa - Barcelona

Un cap d'en Walter allunya la pilota dels seus dominis

Terrassa - Barcelona

Una pilota disputada en terreny barcelonista

Centrada la pilota, Reverter s'interna, llençant fort xut que Platko no pot parar.

Apreta el València desesperadament, però el resultat ja no varia, acabant el partit en mig del més gran entusiasme barcelonista.

(Fots. Colomé)

FEBER

"RADIO-RECEPCIÓN"

MESTRE DE LA T. S. F.

PER

AGUSTÍ RIU

EX-OPERADOR DE L'ESTACIÓ EMISSORA

RADIO - BARCELONA

★

D'aquest llibre de divulgació i iniciació científica se n'ha fet la
SEGONA EDICIÓ

augmentada i avalada amb nombrosos "esquemas" originals de nous circuits.

Altament insereix completes instruccions per construir-se l'aparell a gust de cadascú.

PREU, QUATRE PESSETES : Vendes a les llibreries i quioscos

NOTES GRÀFIQUES ESTRANGERES

Miss Estelle Taylor, popular actriu de cinema, pocs moments després de son enllaç matrimonial, reunida amb els petits lil'liputencs de la companyia en Los Angeles. És d'advertir que aquests petits artistes complen de 25 a 29 anys d'edat.

Carrera motociclista a Carnobbio

Un concurrent en la
sortida
Carnobbio - Bisbino

(Fots. Sánchez Català)

T. S. F.

Les radio conferències D'Ivon l'Escop contra la blasfèmia

per **Eduard RIFÀ**

La vida de l'home ha vingut a ésser intervinguda per la radiotelefonía d'una tal faisó, que devem sentir-ne una satisfacció verdadera perquè és un fet indubtable que fins avui aquest invent ha portat benestar i s'ha convertit amb una font inesgotable de cultura popular.

Fins el moments actuals els que dirigeixen les emissores arreu del món, han tingut cura en la combinació de programes, i devem fer especial esment dels Directors de Radio Barcelona, doncs sabem bé prou l'espurgament que setmanalment teneu de fer per lograr un programa sanejat d'algunes influències tendencioses a les bones costums. La responsabilitat es més gran perquè distintament del cinema, que hi va qui vol, la radiotelefonía s'introdueix en totes les cases, i així com un programa pernicios seria justament protestat, un programa dignament moralitzador és acceptat amb beneplàcit per tothom.

Davant d'una influència tan evident de ia radio, els anglesos i els americans n'han sabut treure un màxim profit, en les seves grans campanyes electorals, propagandes pseudo-religioses, reclams comercials, cursos d'història, art i llengües, acabant per pendre-hi part les personalitats més sobresortints de la religió, de la ciència i de la política.

Encara que no amb una organització tan ferma, l'Associació Nacional de Radiodifusió ve seguint aquesta norma a l'emissora Radio Barcelona, quin fi únic és divulgar en tot el possible la cultura popular, fins a lograr colocar-se al lloc de la primera categoria com ho ha lograt d'entre les d'Europa amb els seus concerts musicals.

Així organitzada la part musical, calia intensificar més la ciència i la moral; aquesta farà la seva entrada demà divendres a les 10 de la nit, amb la primera de la tanda de conferències que donarà per mitjà de l'emissora Radio Barcelona l'apòstol de La Lliga del Bon Mot, D'Ivon l'Escop, personalitat d'un relleu extraordinari en la moralització del mal par-

lar; la lluita constant que sosté per combatre la blasfèmia, vici malauradament tan arrelat a la nostra terra, ha trobat amb la radio un element el més positiu per obtenir-ne bons resultats, puix les conferències per radiotelefonía són molt superiors en divulgació, als sermons dels oradors sagrats, que en les esglésies seran escoltats per uns centenars de concurrents i el que toca als llibres, reduït nombre de persones els llegeixen.

Les radio conferències són oïdes per milers de persones i arriben a tots els indrets portant l'element educatiu a una bona part d'aquelles que en tenen una verdadera necessitat i que, ja sia per cansament físic, natural inèrcia, per manca de temps o viure en llocs llunyans i isolats no poden concórrer als sermons i conferències de l'església, ni llegeixen publicacions adients.

Amb satisfacció donem, doncs, la nova, amb la seguretat que serà ben rebuda aquesta intervenció que a les emissions dóna l'A. N. de R., i a l'ensem que la inauguració sigui a càrrec D'Ivon l'Escop.

Perquè es vegi la importància que tindran les conferències de l'eminent apòstol i excel·lent orador propagandista, n'apuntem els temes, de si ben interessants i suggestius.

La conferència de demà divendres, serà :
L'Elevació del llenguatge i En Maragall.

Dia 13 Març. — La Depuració de la llengua i en Roca i Heras.

Dia 20 Març. — El Mal Mot i en Ramon Rucabado.

Dia 27 Març. — El Bon Mot i en Joaquim Ruyra.

Dia 3 Abril. — La Dignitat de la Paraula i en Torres i Bages.

Dia 17 Abril. — La paraula i en Joan Alcover.

Dia 24 Abril. — La Paraula i Ivon L'Escop.

Ens sentim altament joiosos al preveure el bé immens que dites conferències aportaran, doncs amb les mateixes donem un gran pas per a la depuració de la nostra parla.

NOTES GRÀFIQUES DE RADIOTELEFONIA

RADIO EN UNA TETERA

*Quina idea! Que dolç!
I la senyoreta del gravat és, noresmenys, que la popular dansarina americana Gilda Gray.*

Aquest aparell receptor entrà en els premis d'aparells de construcció d'aficionats de la Radio Exposició de Nordamèrica.

LA PROPAGANDA PEL MON

La Zenith Radio Corp. s'ha ideat la estació portàtil segons mostra el gravat, la qual a més d'ésser un excel·lent mitjà de propaganda, és una diversió per les diverses ciutats i pobles que cobreixen son itinerari. Aquesta estació viatgera és també de positius resultats per a fixar en lloc convenient com a emissora de permanència.

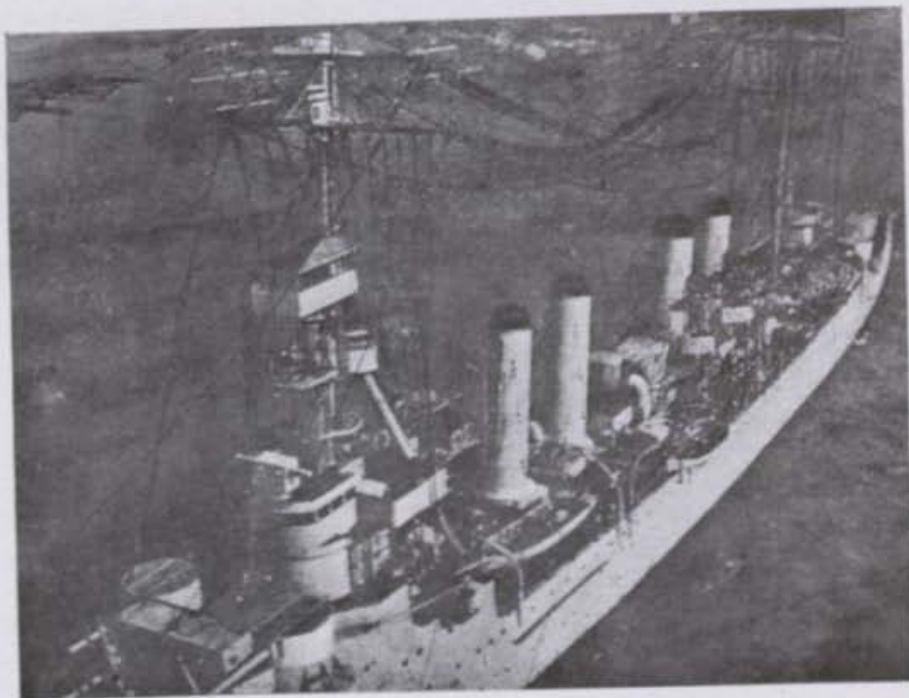
ELS OFICIALS DE L'ONCLE SAM APRENEN RADIO

Al Camp Vail, Nova - Jersey, són reunits els oficials, volent aprendre Radiotelefonía. El nombre d'inscrits en les classes aquestes, pujà a unes 700 persones. Radio, senyals visuals, telegrafia i manera d'instruir coloms i gossos - policies, tot entra en aquest curs.

Cada estudiant, sigui oficial, sigui capità, no solament es capaç de construir qualsevol aparell receptor, sinó que sap tot ço que hi concerneix.

Els grups d'estudiants fan els seus estudis baix la direcció dels oficials telegrafistes en classes allà i a casa, a voluntat. Un cas és conecat per cada estudiant, a un fonògraf central i records de punts i ratlles són llençats fins que l'estudiant es capaç de rebre les senyals.

La fotografia mostra el vaixell-escola de que es serveixen i que està curull de tots els moderns radio perfeccionaments.

DINS L'ALTA ELECTRICITAT

per B. de S.

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Aquests jocs de petites ones, a la superfície de les aigües, poden haver despertat en la pensa del lector, alguns del principis i expressions referents a la *ciència de les ones*, siguin aquestes de la naturalesa que es vulgui. Però, un no pot pas esperar que siguin l'origen de procediments pràctics de correspondència generalitzada entre els humans. Les capes d'aigua tranquil·les no es troben pas en tots els llocs, i la enorme massa de matèria a bellugar que es representa solament en la seva superfície, exigiria del productor de senyals, una despesa gegantesca d'energia, a més d'això, la producció d'uns senyals així, no es podria allargar, inclús amb les circumstàncies més favorables, només que algunes dotzenes de metres.

El problema d'una comunicació a llarga distància, 500 kilòmetres per exemple, entre dues persones que no poguessin emprar una línia telefònica, es presentaria d'aquesta forma: que no podrien comunicar-se ni per fil ni per aigua. Per l'aire menys, puix té un pes relativament formidable (1.200 grams per metre cúbic). Una gran peça d'artilleria, sols lograria amb vent molt favorable, bellugar les espesses capes d'aire dels 500 kilòmetres que separen als dos corresponents!

Deuen doncs renunciar a comunicar-se? No! Un element els ajunta, element que ells no veuen, que cap dels seus sentits se'n dona compte, puix aquest element no té cap massa.

Aquest element es *l'éther*!! Es poden comunicar, si tots dos a la vegada arriben a trencar les capes d'éther que els separen, i es donen compte d'aquets trencaments.

La interpretació que donaran a aquests trencaments, haurà pogut ésser un conveni més o menys complicat entre ells. Per exemple: un trencament podrà significar, *bou dia*; dos de seguits, *jo estic bé*; tres, *jo torno*; etc. Solament serà necessari que tant l'un com l'altre sàpiguen *emetre i rebre* els senyals, i de que estiguin en possessió de material necessari pel mateix.

Tot creient inventar-ne de nous, lo que es fa mentrestant, es renovar-ne de vells, puix els focs, els senyals lluminosos, els aparells de Chappe, els semàfors, els fars i flames de la marina, no eren, o millor dit, no són res més que senyals de T. S. F. per mitjà de l'éther, però amb ones de naturalesa diferent.

Què és l'éther?

L'éther — no té pas res de semblança amb la substància que vénen els farmacèutics! — és un fluid immaterial que banya i embeu totes les substàncies restants sobre la terra i emplena els espais interplanetaris.

Els físics n'han suposat molt llarc temps la seva

existència, sense poder-ho donar per segur, puix sense la presència d'un fluid que es pugui posar en moviment, la llum per exemple, deguda a les vibracions, no hauria tingut cap explicació. Les recents teories d'Einstein semblen demostrar palpablement que l'éther existeix.

El domini de l'éther, és prodigiosament més gran que el de l'aire, ja que aquest no existeix més enllà d'una vintena de kilòmetres al voltant del microscòpic punt rodó que és la terra, dins el Sistema Planetari, i és per l'éther que ens transmet, per mitjà de vibracions que van a una velocitat de 300.000 kilòmetres per segon, la llum de milers d'estrelles des de fa cents anys, i vegades molts més...

L'éther està per tot arreu.

Les propietats de l'éther són, des del punt de vista vibratori, molt diferents de les de l'aire. Si es tanca un timbre dessota una campana de vidre, es veu el martellet com pica, a l'ensens que s'oeix el soroll. Mes si per mitjà d'una bomba que xucli, es treu de dins la campana l'aire que conté, es continua veient el martellet com pica però cap soroll arriba ja a les nostres oïdes.

Això ens prova que els nostres ulls són a propòsit per a rebre les vibracions de l'éther, i les orelles les de l'aire; i que l'éther està també inclòs on l'aire no hi és, en el que nosaltres en diem, falçament, *el buit*.

L'éther transmet un milió de vegades més ràpid que l'aire.

Altra prova ens demostra encara la diferència de propietats d'aquets dos fluids. Qui és que no ha sentit, trobant-se al camp, i no ha reparat que el tret tirat per un caçador allunyat, produeix el seu efecte auditiu molt més poc a poc que el visual? L'ull, veu el tret instantàniament; l'orella, no l'oeix fins després d'un temps que és mes llarg, com més gran és la distància entre el caçador i el testimoni. És que el trencament d'éther — de forma especial, produeix sobre l'ull la sensació dita *llum* — que demostra el tret, arriba al testimoni a la velocitat de 300.000 kilòmetres per segon, pràcticament infinita; mentre que el trencament de l'aire — de forma especial, produeix sobre l'orella la sensació dita *so* — no va més que a una velocitat de 330 metres!

Es impossible demostrar gràficament la diferència que hi ha entre la velocitat de propagació de les ones de l'aire; 1.200 kilòmetres per hora, i les de l'éther. En realitat, la velocitat-éther és poc més *d'un milió de vegades més gran que la de l'aire*.

Es així, doncs, com es pot determinar a la distància que està una tempesta, comptant els segons que tarda a oir-se el tro, després d'haver vist el llampec; la distància es per lo tant, el nombre de *segons* multiplicat per 330.

RADIO NOVES DE TOT ARREU

— **JOVENTUT CATALANA a la Radiotelefonía.**— De bat a bat obre les portes als radio-aficionats aquesta revista, a fi de que tots aquells que es sentin impulsats a publicar articles, resenyes, noves aplicacions, circuits o invents sobre la radiotelefonía, trobin tota l'ajuda ben desinteressada, publicant i propagant les idees dels seus lectors, ja que un dels seus fins primordials és procurar la major divulgació de totes les novetats mundials per a que recollides per els radio-aficionats, els despertin no sols interès sinó l'enginy per lograr crear noves indústries que sempre són una riquesa per a nostra terra.

— **La radio exposició de Ginebra.**— Del 23 setembre al 4 d'octubre pròxims, es celebrarà a Ginebra una exposició internacional de Telefonía sense fils, la qual coincidirà amb el període de les sessions en la Societat de les Nacions.

Simultàniament a l'exposició tindrà lloc una Assemblea de propaganda radiotelefònica i cinematogràfica.

— **El servei d'aeroplans entre Croydon i el continent.**— Els aficionats anglesos han introduït una variació als seus programes recollint les comunicacions dels aviadors que presten servei a la via d'aeroplans Croydon. La longitud d'onda és de 900 metres i un receptor de dues làmpares pot detectar i amplificar les emissions dels aeroplans durant el viatge París-Londres.

— **Les sessions parlamentàries noruegues.**— El Parlament noruec ha acordat instal·lar micròfons al saló de sessions per a que els ciutadans puguin seguir el curs dels debats escoltant els discursos dels polítics per radiotelefonía.

— **Lo que és bé per uns és mal per altres.**— Les companyies d'electricitat estan fent el gran negoci amb les audicions de radiotelefonía, pel gran consum de llum que ve fent-se, en canvi els professors d'Anglaterra s'han queixat als pares dels alumnes perquè observen que des de la implantació de la radio, els nois no sols no porten els exercicis amb tanta puntualitat, sinó que ni en fan cap, ni les lliçons són estudiades com abans. Això sembla que ha mogut als mestres per fer una sol·licitud demanant no es faci sentir la radio quan el noi estudiï.

— **La radio a Portugal.**— Per ara a Portugal s'accontenten en rebre les emissions d'altres emissores veïnes, ja que encara no hi ha entrat la radio-febrositat de tot arreu; de totes maneres sembla que capitals espanyols portaran a cap la instal·lació de la primera emissora a Lisboa.

— **Conferència en esperanto.**— El senyor Dalmau Janer, president de la Federació Esperantista Catalana, donarà una conferència en esperanto, el proper

diumenge dia 8, a les cinc i mitja tarda, a l'auditori de Radio-Barcelona, el tema de la qual versarà sobre el pròxim Congrés d'Esperanto a Palma de Mallorca.

Altrament, prega la sospita Federació, que tots els radio-oients de la península, escriguin de quina distància l'han sentida i amb la claredat precisa, ço que poden fer adreçant una tarja a l'Associació Nacional de Radiodifusió, Casp, 12, Barcelona, i els restaran altament reconeguts.

— **Assaigs de transmissions amb onda curta.**— L'estació francesa Y. Z. de Colombes (Seine), començarà a trasmetre diàriament amb onda d'una longitud de 50 metres. Els diumenges serà a les hores següents: a les 2'30-4'30-6'30 i 8'30 tarda. Els dimarts, dijous i dissabtes des de les 4'30 fins a mitja nit.

— **Els progressos de les ondes curtes.**— El broadcasting de la Westinghouse Electric de Nova-York, ha fet experiments amb ondes de 46 metres de longitud quines transmissions han estat oïdes en l'arxipièlag de Bismarck, al nord de Nova Guinea, o sigui que ha cobert la distància de 18,000 kilòmetres.

— **A Rússia no volea seguir l'avenç d'onda curta.**— S'ha inaugurat a Moscou una estació Broadcasting d'un kilowatt de potència, i la longitud d'onda serà de 1,200 metres.

— **L'emissora Radio-Madrid.**— Les emissores de Madrid totes funcionen independentment i fins ara amb mires més o menys comercials, però sembla que ja es proposen seguir l'exemple de l'Associació Nacional de Radiodifusió, quin fi únic és el de tomentar la cultura popular, destinant tots els ingressos exclusivament al sosteniment dels concerts, conferències, recitals, etc.

— **La radio introduïda als sanatoris de nois.**— El sanatori infantil de Parorkerly de Liverpool (Anglaterra) s'hi han instal·lat aparells receptors amb altparlant per distraure als pobres nens malalts dels moments anguniosos pels sofriments.

— L'aparell «Bell» de dues vàlvules rep tot Europa, costa 350 pessetes i funciona amb piles Radio Lot.

— **L'aplicació de la radiotelefonía als trens.**— A Amèrica fa uns dos mesos que la Western Electric instal·la aparells receptors als trens expressos. Ara, llegim que també Alemanya va a instal·lar receptors en els seus expressos; i aqñí, quan ho farán les companyies ferroviàries?

— La Western Electric «Marca Bell» anuncia que a no tardar llençarà al mercat mundial les últimes creacions de la radiotelefonía. Per referències sabem que causaran una verdadera impressió per la novetat.

Al pròxim número:

El bellíssim article

L'éther transmet altres ones a més de les de T. S. F.

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulgin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

RESPOSTES

- 38.—*J. Duatís Itarte*, pregunta on podria trobar una història — o llibre que en parlés — dels déus mitològics i a ésser possible en català.
- 39.—*Enric Amo*, desitjaria saber si s'han editat en català, o si alguna empresa editorial té en cartera, la traducció d'alguna de les següents novel·les de la literatura estrangera: *Robinson Crusoe* (De Poe), *Nostra Dama de París* (Victor Hugo), *El Pirata*, *Rob Roy* i *Guy Maumering* (de Walter Scott).
- 40.—*Ernestina Costabella*, agrairia que se li indiqués com hauria de fer per treure còpies fotogràfiques i una ampladora ben senzilla i econòmica.
- 41.—*Joaneta Carsí de Cap*, voldria saber l'adreça de l'actriu de la pantalla *Viola Danna*.
- 42.—*Remel Orós*, voldria saber l'adreça del popular actor del cinema *Ramon Navarro*.
- 43.—*Una sardanista*, voldria saber la lletra de la sardana «*Angelina*» del mestre *Bou*.
- 44.—*H.*, demana on podria trobar la novel·la «*Les noies de moda*» de la qual n'és autor en *V. Coma Soley* (Victor d'Amoc), puix no la troba en cap llibreria.
- 45.—*Miquel Vilardebó*, desitjaria saber la lletra de la sardana del mestre *Morera*, que porta per títol «*La Festa Major*».
- 46.—*Josep B. Ferrero*, formula la següent pregunta: Quin és el castell més històric i artístic de la província de Barcelona?
- 47.—El mateix lector proposa la mateixa pregunta que la que va fer el senyor *M. H.* (N.º 32): «Per perfeccionar el català voldria sostenir correspondència amb senyoreta que també desitgi esmenar-lo. Si plau contestar en aquesta mateixa secció remetrà la seva adreça».
- 48.—*Catalanesca*, demana si algun aixerrat lector o lectora li podria proporcionar l'adreça del mestre *Josep M.ª Folch i Torres*.
- 49.—*Maria Parera*, proposa: Voldria sostenir correspondència amb jove que desitgi perfeccionar el català. Si plau contestar, l'adreça és: *Cami-ral n.º 34. Vilassar de Mar*.
- 50.—*Una Catalana*, fa les següents preguntes: 1.ª Tinc uns 100 o 200 clixés per vistes fixes, del tamany 3 c/m. per 3 c/m., però em falta el principal que és la màquina per fer les projeccions. Algun llegidor sabria dir-me un sistema per ferne una jo mateixa?
2.ª Desitjaria saber les direccions dels següents artistes: *Mary Pickford*; *Raquel Meller*; *Huguette Duflos*; *Lois Wilson*; *Robline*; *Ada Svedin*; *Estrella Taylor*; *Nita Naldi*; *Wallace Berry*; *Marcel Lovesque*; *Krauss*; *Maurice Chebaliere*; *Tullio Carminati*; *Edie Lons*; *France Dhelia*; *Diana Karence*; *Magde Kennedy*; *Laura La-Plante*; *Frank Mayo*; *Douglas Mac Lean*; *Buster Keaton*.
- 51.—*Clau de Fa*, respectuosament proposa a aquella senyoreta que es dediqui amb més o menys vehemència a la literatura i que no visqui a Tarragona, per a establir un mutual i periòdic cartell, induït precisament a perfeccionar entre nosaltres l'ortografia catalana i a l'ensens, tenint la certa afició a la poesia, fomentar íntimament amb nostra correspondència la comú lírica branca.
Mercè que dita senyoreta m'atorgarà mitjançant aquesta oportuna secció de nostra revista i al remetre'm la seva adreça interessada.
- 52.—*Un grup de sardanistes*, desitjarien saber l'autor i la lletra de la formosa sardana «*La Jola de l'Empordà*».
- 6.—*Rivettes*, contesta la pregunta de *Esteve Calzada* referent a l'adreça de *Josep Samitier*. És: *Provença, 135: Barcelona*.
- 7.—Respecte la pregunta 25, d'en *Francesc Sardá Pujades*, *Dansamor* diu que no sap que hi hagi lletra per a la sardana «*Engruna*».
- 8.—*Dansamor* també contesta: Sobre el que *Nosroent* interroga, de per què no anunciem les ballades, devem comunicar-li que la *Direcció* està resolent aquesta qüestió que ja tenia en projecte, i a la qual, com a moltes d'altres, se li donarà tot el caire actual i oportú que requereix.
- 9.—*E. F.*, de *Vilanova i Geltrú*, contestant la pregunta formulada per *Rosella Catalana* de qui és el director de «*En Patufet*», diu que és en *Josep M. Folch i Torres*. Altrament en *Josep Tué* contesta que és en *Josep Baguñá*. Deduint, nosaltres diem que el director és el primer i l'editor el segon.
- 10.—Resposta a la pregunta n.º 35 de *Guet-hu*: No senyor. La lletra d'una persona depèn de l'estat psíquic de la mateixa mentre escriu, i està modificada per els agents exteriors que en aquell moment l'influeixen. Si un home està preocupat, la lletra serà deformada, el que no succeirà si escriu amb tranquil·litat. *Ramon Duasá Foyé*.
E. F., de *Vilanova i Geltrú*, diu: Amb la grafologia no s'hi pot tenir fe de cap mena, no obstant, de l'examen de la lletra es pot arribar a saber si les persones són apàtiques o bé nervioses, si tenen el gènit molt irascible, etc. etc., però, com he dit, mai s'ha de tenir una fe cega, solament a títol de curiositat recomanaria el seu us.
- 11.—*Agustí Sanmartí* contesta a *Rosella Catalana*: En *Rafel Casanova i Comas*, nasqué a la joliva vila de *Malà*, no se sap quin any, però segurament en la segona meitat del segle XVIII. Fins no fa gaire s'havia cregut que *En Casanova* havia mort en l'acció que tots coneixem del dia 11 de setembre de 1714, però la veritat és que va morir el 3 de maig de 1745 a *Sant Boi del Llobregat* i el seu cos està soterrat en l'església parroquial de dit poble en la tomba de la capella de *Nostra Dona de la Pietat*.
(Gairebé d'identica fàiso ha contestat *E. F. de Vilanova i Geltrú*).
- 12.—*Una catalana, R. Costa*, de *Vilassar de Mar*, (*Passeig de Mar*), *Arrahona*, *Ernestina Costabella* i *Maria de Montserrat*, contesten sobre la pregunta que féu el senyor *M. H.* (N.º 32) referent a aquesta proposició: «Per perfeccionar el català voldria sostenir correspondència amb senyoreta que també desitgi esmenar-lo. Si plau contestar en aquesta mateixa secció remetrà la seva adreça».
Ja ho sap el senyor *M. H.*, queda complascut. No més li cal trametre la seva adreça.
- 13.—*JOVENTUT CATALANA* contesta a *Esteve Calzada*, referent a les projeccions dels «*Amics de l'Art*», de *Sant Andreu*: «Com sigui que suposem que els «*Amics de l'Art*» de *Sant Andreu*, editen aquestes projeccions únicament com un esbargiment, no creiem que la seva tasca tingui ni el més lleuger caire comercial. De totes maneres si a vostè li convenen les seves projeccions, ens sembla que lo més encertat que pot fer és dirigir-se a ells directament, per a el qual ens complavem en indicar-li l'adreça següent: *Sant Andreu, n.º 208 (Sant Andreu de P.)*».

F O L K - L O R E

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

per R. VIOLAN SIMORRA

QUATRE MOTS PER COMENÇAR

Crec fer un bé de recollir en aquestes pàgines totes aquelles belles coses que, de petit petit, vaig sentir contar més d'una vegada als meus avis i a d'altres venerables persones tot voltant la llar sagrada dels meus pares.

Jo, com és natural, amb unes orelles de pam, he anat escoltant des de molt petit aquelles llegendes, rondalles, endevinalles i tots aquells fets de pastors del nostre Pirineu. I ara, de gran, veient la valor que tenen totes aquestes coses que unes generacions han deixat a les altres, i de boca en boca s'ho han anat explicant, he cregut convenient que abans no s'acabin de perdre aquestes

floretes del folk-lore català, de recollir-les totes en un pomell, en aquestes pàgines de la revista de totes les llars de Catalunya que és JOVENTUT CATALANA.

Com que ara totes aquelles tradicionals vetllades que es celebraven, l'un dia, a casa de l'un, i l'altre dia a casa de l'altre, contant rondalles i altres coses que tant distreien els petits com els grans, ja s'acaben de perdre, i com aimador que sóc de nostra terra, per això he cregut necessari, recollir-ho tot en aquestes xamoses pàgines. Espero que tots els entusiastes lectors, de JOVENTUT CATALANA ho llegiran amb la mateixa voluntat, que la que poso jo en recollir-ho, i amb la mateixa que hi posaren aquells bons vellets que m'ho contaren. Sigui en memòria d'ells.

«LA CASA ENCANTADA»

(Rondalla)

En temps molt remots, diu que existia una fada, a qui la gent del poble, nomenava la «Bruixa».

Aquesta dona, anava pel món portant tres grosses pedres al seu damunt: una al cap i una a cada sota-braç. Amb les tres pedres anava pel món, no mirant-s'hi gens per saltar barrancs ni abismes, ni fent-li front res.

Qurn passava per algun lloc poblat o alguna cabana de pastors i li oferien acolliment, els contestava: «Casa mia, cama mia» i no la podien treure mai d'aquelles simbòliques paraules.

L'últim lloc on li oferiren hostatge fou a la «Borda de Torres», un mas que avui encara existeix a la vessant del bosc de Sarroca de Bellera, (Pallars). En passar per allí, la bona

gent li oferiren acolliment, i contestant-los amb aquelles paraules «casa mia, cama mia» (referint-se a les tres grosses pedres que portava) els deixà bocabadats. Es tornà a posar a caminar, emprenent el camí de l'alterosa muntanya. En arribar al cim mateix de la carena les ferces se li acabaren, y defallí allí mateix, formant, amb aquelles tres grosses pedres, el dolmen que hi ha que serveix de fita als dos termes de Sarroca i Pinyana, dolmen que ha estat visitat per mols excursionistes i historiadors de nostra terra. Aquest és el monument prehistòric, que era, diuen, «La casa encantada» i de quin el poble ha sabut teixir tan bella rondalla.

(Recollit a la Vall de Bellera).

TEATRES

ROMEA

"El desert es venja" comèdia en tres actes de Laureà d'Orbock, trad. de J. Montero. — Laureà d'Orbock era un hongarès barceloní, o potser, un barceloní hongarès. Home emprenedor, de gran cultura, d'un graciós humor, de formidable talent dramàtic, en acabar-se la guerra europea Laureà d'Orbock deixà el seu país, la romàntica Hongria, i viatjà un poc pel món. Aviat vingué a raure a Barcelona, i el nostre poble l'encisà tant que s'hi instal·là. Laureà d'Orbock morí ara deu ter mig any. L'Orbock s'havia aclimatat a Barcelona, de tal manera que era un perfecte barceloní. Les coses de Catalunya l'interessaven com si fossin pròpies; els seus amics eren intel·lectuals catalans.

En venir a la nostra ciutat, duia dues obres inèdites de la guerra no havia deixat estrenar a Hongria. Aquestes dues obres, «Stevenson, l'hoste milionari» i «El germà del mestre», dues precioses comèdies de magnífic argument, una comicitat altament artística i, en resum, ben reeixides, foren estrenades al Teatre Romea, traduïdes per Carles Capdevila. Aquestes dues obres, però, no eren el seu teatre; eren dues obres bones perquè Orbock era un bon comedïgraf. Una obra genuïnament seva, «El cavaller de Seingalt», també traduïda per En Capdevila, s'estrenà poc després. És una comèdia sentimental i profunda, de tipus vius, amb algunes notes iròniques; aquest és el seu teatre. I en aquest gènere, Laureà d'Orbock ha triomfat en absolut; ha estat traduït i representat amb gran èxit a totes les llengües; «El cavaller de Seingalt» ha estat el *succès* de dues temporades senceres a Nova-York.

A la seva mort, Laureà d'Orbock deixà una obra enllestida, que intitolà, naturalment en hongarès, «Cami de Bagdad» i que, per raons comercials que respectem, signà amb el pseudònim Azzertis. És una comèdia ben bé del seu gènere. No conté les delicadeses de «El cavaller de Seingalt», però, en canvi, és d'una major transcendència.

«Cami de Bagdad» — que En J. Montero ha traduït amb el dom «El desert es venja» — passa al desert durant la construcció d'un ferrocarril, poc abans d'esclatar la guerra europea. Els personatges són enginyers de diversos països, la qual cosa li serveix per a posar de relleu els caràcters. Un ambient mogut i variat, planant per damunt de tot la nostàlgia de les dones. El tema que anima el fons de l'obra és l'amor d'un enginyer anglès i d'una xicota àrabe; es veritablement emocionant l'estudi que fa del contrast de la passió àrabe i la superficialitat, el gaudi, que en podríem dir, amorós europeu. Per fi, quan la passió de la dona triomfa i el jove anglès se'n sent amarar, esclata la guerra europea, i ell vol desentendre's de la seva pàtria per a consagrar-se a la seva estimada. «Entre nosaltres, quan els homes han d'anar a batallar, les dones vetllem la casa, perquè el batallar és un deure dels homes quan la pàtria ho vol», diu Maimona, l'àrabe. Però, com ell segueixi negant-se a anar a la guerra, ella no vol ésser l'obstacle al seu estimat i es mata.

Veus ací la comèdia de Laureà d'Orbock. Ben tramada de cap a peus, precisa, bellament escrita,

irònicament còmica a troços, sentimental de bona llei sempre, profunda, ben recixits tots els caràcters i contrastos, és un perfecte estudi de la diferència de races. Una obra excel·lent.

Però la traducció d'En Montero és una cosa llastimosa. Ha espatllat la comèdia. El llenguatge català queda estilitzat amb mal gust, contenint a més a més, frases i paraules antiestètiques; els caràcters han quedat un xic desdibuixats; i el final, que en Montero ha volgut retocar, és conús i gairebé de melodrama. S'hauria de prohibir que les obres bones passessin per certes mans!

Aquesta desastrosa traducció ha estat causa que l'obra no s'aguantés damunt les taules del Teatre Català Romea. «El Desert es venja» ha estat representada ben poques vegades, i totes amb escàs públic que la rebé fredament. També té bona part en això, cal dir-ho, la incultura teatral del nostre poble, que no entra ben bé en les obres profundes i transcendents com aquesta.

La interpretació molt bé i molt acurada. La senyora Vila i En Pius Daví posaren tot l'art en llurs papers, fent-ne veritables creacions. La presentació i decorats, apropiadíssims.

ESPANYOL

"La vida no és nostra", tragicomèdia sentimental en 4 jornades d'Enric Lluelles. — No tenim cap inconvenient en parlar de les obres que es representin al Teatre Espanyol, sempre que valguin la pena i no siguin indecades com les que acostuma a posar en escena la Companyia d'En Santpere. Per això ens hem de felicitar que hagi estrenat aquesta obra de l'Enric Lluelles, el notabilíssim actor del Teatre Romea. És què l'empresa de l'Espanyol vol exiliar les obres vergonyoses que ara representa? Tan de bol!

«La vida no és nostra», és una tragicomèdia que es podria portar a qualsevol teatre — al Romea, per exemple — sense que se'n ressentís per res la moral dels espectadors. És una història d'amor vulgar, una modisteta bona noia com poques enganyada per les paraules encisadores d'un ric galant; la noia sap aguantar la seva desgràcia i triomfa per la seva bondat; llavors, quan s'ha reconciliat amb els seus pares, un vel excel·lent amic s'hi casa, ensenyant-li el què és el verdader amor.

El primer i tercer actes són d'una gran comicitat i no tenen gran cosa que veure amb el fons de l'obra; diverteixen de debò al públic i són prou curts per a no fer-se extemporanis. El segon i el quart són tota l'obra. Dos actes tramats amb mà mestre, que fan oblidar els defectes que pugui tenir «La vida no és nostra». La psicologia dels personatges és completa i el sentimentalisme de la tragicomèdia d'En Lluelles és d'una delicadesa corprenedora.

El públic aplaudí entusiàsticament l'obra, que obtingué un èxit dels que es recorden. Tractant-se d'una obra seriosa, això és una bona lliçó a l'empresa del Teatre Espanyol. La companyia va treure molt bé «La vida no és nostra» sobressortint les senyores Casals, López, Pla i Vinyals i els senyors Santpere, Alfonso, Giménez Sales i, especialment, Tormo; aquest darrer es mostrà com un gran actor, un actor formidable.

Cinquena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur.

745 Joan Aregay Ribas, Caldas de Malavella.	808 Josep Sureda Juan, Girona.
746 Miquel Serra Cassà, Barcelona.	809 Enric Trias, Port-Bou.
747 Francesc Preto Albages, Barcelona.	810 Josefina Robert, Barcelona.
748 Antoni Brangollí, Barcelona.	811 Agneta Prat, Barcelona.
749 Maria Roca Codina, Barcelonn.	812 Joan Frigola Soler, Crespià.
750 Pilar Redonet, Barcelona.	813 Teresa Escursell, Sentmenat.
751 Magda Font Pradell, Santa Maria de Palautordera.	814 Mercé Estapé, Sant Feliu de Llobregat.
752 Joan Gay, Calella.	815 Enric Casas Colls, La Bisbal.
753 Joan París Miralles, Agramunt.	816 Josep Panadés, Vilabertr.
754 Josep Tarroja Bernades, Barcelona.	817 Joan Pamles Miró, La Riba.
755 Maria Carlos Cullerí, Barcelona.	818 Teresa Claverol, Almatret.
756 Josepa Sans Usart, Barcelona.	819 Enric Alsina Baixeras, Badalona.
757 Delmira Pons Colomé, Barcelona.	820 Jordi Costa Simón, Barcelona.
758 Jaume Botey Martí, Barcelona.	821 Rafel Navarro Cirera, Barcelona.
759 Teresa Cana, Granollers.	822 Ramon Vallvey Cortadellas, Valls.
760 Mercé Durán, Barcelona.	823 Julia Morist, Capellades.
761 Carme Casañas, Amer.	824 Carme Bertran Vendrell, Barcelona.
762 Enric Ribas Pey, Llagostera.	825 Josep Buch Pagés, Sant Pol de Mar.
763 Lluís Ardiaca Alés, Barcelona.	826 Pepeta Boix Vallhonestà, Mollet del Vallès.
764 Margarida Salarich, Manlleu.	827 Margarida Gubert, Grions.
765 Rosa Delpuig, Malgrat.	828 Natàlia Solà, Bruch.
766 Josefina Vilamitjana, Colonia Vidal.	829 Francesc Peropadre Estela, Cervera.
767 Dolors Cubero Llorides, Manresa.	830 Elies Matheu, Tarragona.
768 Joan Subiranas, Barcelona.	831 Maria Salvatella, Terrassa.
769 Ricard Amo, Barcelona.	832 Joan Martí Governat, Santa Coloma de Queralt.
770 Manuel Arimany, Barcelona.	833 Maria Vallbona, Granollers.
771 Josep Masdeu, Terrassa.	834 Carme Font Cardús, Lleida.
772 Jaume Blanch, Catllar.	835 Francesc Armengol, Nulles.
773 Pere Sellés, Barcelona.	836 Bonaventura Montasell Pons, Caldeses.
774 Francesc Ramon, Barcelona.	837 Ramon Regés Almà, Masnou.
775 Manuel Palau Barnús, Olesa de Montserrat.	838 Anna Santotomás, Barcelona.
776 Emili de Balanzó, Barcelona.	839 Manuela Furest Pujol, Sant Pol de Mar.
777 Carme de Balanzó Cabot, Barcelona.	840 Josep Vallés Miquel, Sant Pere de Riudevittles.
778 Dolors Prat Güell, Barcelona.	841 Montserrat Rodon Turró, Valls.
779 Jaume Soler Sogas, Vilafranca.	842 Joan Ballvé, Terrassa.
780 Josep Torrents Porta, Vilanova i Geltrú.	843 Salvador Casaramona, Sora.
781 Concepció Puig Gil, Barcelona.	844 Ramon Santmartí, Barcelona.
782 Josefina Ribera, Barcelona.	845 Lluïsa Heras Soler, Arenys de Mar.
783 Rosa Ferrer, Barcelona.	846 Josep Cuadras Planas, Sant Pere de Ribas.
784 Ricard Losas Font.	847 Andreu Taberner Collellimí, Sta. Coloma de Farnés.
785 Jacint Martorell Caní, Badalona.	848 Jaume Montserrat, Sitges.
786 Joaquim Bestit, Barcelona.	849 Carme Barcons, Serrateix.
787 Albert Baldà Amat, Vilassar de Mar.	850 Dolors Roca, Arenys de Mar.
788 Magdalena Martí Salvadó, Barcelona.	851 Joaquim Serra Pujades, Girona.
789 Jaume Vila Gispert, Barcelona.	852 Josep Maria Pons Guri, Arenys de Mar.
790 Anton Cot Matilde, Masnou.	853 Manuel Bargalló Solé, Montroig.
791 Ramon Godó, Barcelona.	854 Ricard Callissó Solé, Barcelona.
792 Maria Redonet, Barcelona.	855 Maria Llauredó Ametlla, Borjes del Camp.
793 Miquel Escasany Montserrat, Vilafranca del Penedès.	856 Josepa Ametllé Ferré, Borjes del Camp.
794 Lluïsa Mas Andreu, Vich.	857 Carme Blasí Agulló, Barcelona.
795 Josep Funallet Matas, Sant Antoni de Calonge.	858 Rosa Nadal Pagés, Barcelona.
796 Montserrat Furné, Barcelona.	859 Antoni Rovira, Cabrera de Mataró.
797 Jaume Castañer Castañer, Vich.	860 Josep Boitó Rull, Rubí.
798 Josep Roca Dalmau, Artés.	861 Francisca Arnau Baràs, Terrassa.
799 Pere Sarri Cuadras, Barcelona.	862 Salvador Parés Riera, Sant Quirse de Besora.
800 Assumpció Bofarull, Tarragona.	863 Pere Ramoneda Sampons, Barcelona.
801 Josep Maria Viñoly Lloró, Manresa.	864 Dídac Parellada Feliu, Barcelona.
802 Lluís Curtit París, Lleida.	865 Teresa Arruga, Barcelona.
803 Joan Serra Boix, Bañoles.	866 Josep Casas, Manlleu.
804 Maria Blancher Puig, Artés.	867 Jaume Mumbert Costa, Sabadell.
805 Josep Andreu Vidal, Lloret de Mar.	868 Julieta Franquesa, Barcelona.
806 Josep Forn Tarradellas, Barcelona.	869 Dolors Calmet Sarró, La Riba.
807 Rosalia Boixaderas, Ametlla de Merola,	870 Margarida Bacardit, Manresa.

J. Bach

Sastre

Plaça Nova

3, primer

Als col·laboradors espontanis

Per tal d'organitzar ben definidament la secció de COL·LABORACIO ESPONTANIA, siguin versos, proses, contes, novel·les, dibuixos, fotografies o altres originals, la Direcció de JOVENTUT CATALANA prega a tots els seus col·laboradors que al mateix temps que trameten l'original, omplenin i adjuntin aquest butlletí, acompanyat d'un segell per la resposta (15 cèntims ciutat i 25 cèntims províncies), mitjançant el qual rebran la contestació nostra afirmativa o negativa en l'acceptació del treball de referència.

NOTULES INTERESSANTS. No contestarem cap lletra en la qual no hi vagi inclòs l'adjunt butlletí i el segell corresponent.
— Els que no vulguin que els contestem per aquest mitjà els assabentem que hem exclòs la correspondència de la Revista.

COL·LABORACIO ESPONTANIA

En }
Na }
que viu a _____ província de _____
_____ carrer _____ nòm. _____
tramet amb la present un original _____ (*) destinat a les
pàgines de JOVENTUT CATALANA, el títol del qual és _____
_____ confiant rebre la
resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ cèntims que acompanyo.
_____ de _____ de 192 _____
Signatura,

- (*) Vers
Prosa
Conte
Novel·la
Dibuix
Fotografia

(Espai que emplenarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

LECTURA DE PRIMAVERA:

LA NOVEL·LA JOVENIL

La Primavera vinent serà més esplendorosa gràcies a l'aparició de

LA NOVEL·LA JOVENIL

Publicació quinzenal i a l'abast de totes les fortunes.

Sortirà el primer i tercer dijous de cada mes, començant el d'abril.

Cada número una novel·la inèdita, suggestiva i interessant, pròpiament per a les joventuts de Catalunya.

Cada novel·la constituirà una lectura selecta i un estímul per a eliminar les lectures insanes que tant abunden a la nostra terra.

LA NOVEL·LA JOVENIL es vendrà arreu de Catalunya a 30 cèntims, exemplar, profusament presentada i il·lustrada.

EDICIONS

"Joventut Catalana"

BARCELONA

EXCLUSIVES LOT

PASSEIG SANT JOAN, 19

Casa especialitzada en el ram de llum elèctrica portàtil : Piles elèctriques de tots els voltatges, per a llum, timbres, telèfons i radiotelefonía

CONCESSIONARIS
DE LA GRAN MARCA**BELL**
AMB RECEPTORS I
ACCESSORIS RADIOEXPOSICIÓ
I VENDA:**SUPREMA**: PELAI, 56 :
BARCELONA

Les 42 estacions emissores d'Europa
poden rebre's amb els receptors de la
mundialment famosa marca

B E L L

A tot arreu són sol·licitats preferentment aquests me-
ravellosos aparells de la més perfecta fabricació

Són la delícia de la
llar i la distracció més
educativa.

Són d'un consum
mínim, funcionen amb
pila seca radio L O T
i el seu maneig s'apren
en breus instants.

Visiteu l'exposició i venda de la

CASA SUPREMA

PELAI, 56
BARCELONA